

NAGYPÉNTÉK

VIGÍLIA

KEZDÉS

Zsolt 50,17

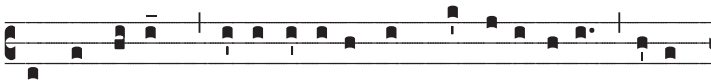

N yisd meg ajkamat, Uram! *M:* És szám hirde- ti dicsé-re-tedet!

IMÁDSÁGRA HÍVÁS

vö. Iz 53,5

VII.

K risztus Jé-zust, * a-ki bűne- inkért megsebezte-tett, jöjje-

tek, hí- vek, imádjuk!

94. ZSOLTÁR

Dallama: 203. oldal.

Jertek, örvendezzünk az Úr előtt, *
 ujjongjunk üdvünk sziklája előtt!
 Lépjünk magasztalással színe elé, *
 és zsoltárénekekkel ujjongjunk néki!

ANTIFÓNA *ismételve*

Mert nagy Isten az Úr, *
 és nagy király minden isten fölött.
 Kezében vannak a földnek mélyei, *
 és övé mind a magas hegyek.
 Övé a tenger, ő alkotta meg, *
 s a szárazföld is kezének műve.

ANTIFÓNA *ismételve*

Jertek, boruljunk le és imádjuk őt, *
boruljunk térdre Urunk és Alkotónk előtt,
mert ő az Úr, a mi Istenünk, *
mi pedig legelőjének népe és kezének juhai vagyunk.

ANTIFÓNA *ismételve*

Bárcsak hallgatnátok ma az ő szavára: *
„Ne keményítsétek meg szíveteket,
mint Meribánál és Massza napján a pusztában, †
ahol atyáitok próbára tették engem: *
megkísértettek, bár látták minden művemet.

ANTIFÓNA *ismételve*

Negyven éven át undorodtam e nemzedéktől és mondtam: †
tévelygő szívé ez a nép. *
Ők nem ismerték meg útjaimat,
ezért haragomban kimondtam eskümet: *
ők nem léphetnek be nyugalmam helyére.”

ANTIFÓNA *ismételve*

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek,
Miképpen kezdetben most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

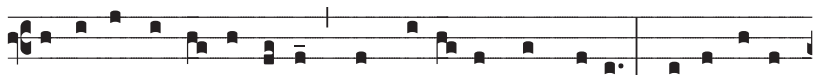
HIMNUSZ 9. oldal.

HIMNUSZ

Lit. Hor. – Venantius Fortunatus (6. sz.)

A

győ-zelmes harc tu-sá- ját, Boldog ajkam, hűn dicsérd!

A ke-resztet áldja ének, Mint dicső-ség nagy je-lét, S föl- áldo-zott

Ki-rályunkat, Ki sir-já- ból győzni kélt. Á- men.

2. Mert ették a vést hozó fa
Gyümölcsével a halált;
Megjelölte összülönknek
Alkotónk már ezt a fát,
Hogy majd fának titka váltsa
Fának mérget jóra át.

3. Megváltásunk égi rendje
Hozta ezt a nagy cserét,
A Sátánnak álnok törét
Bölcsességgel zúzza szét,
Mínt hogy bűnünk fáról támadt,
Kapja fárol gyógyszerét.

4. Így midőn a szent időnek
Telje jött, a várva-várt,
Az Atyának Ős-Igéje
Égi trónról földre szállt,
És a tiszta szűzi méhben
Lett test-vérré, s ránk talált.

5. Földi útját végigjárva
Betöltötte idejét:
Adta magát kínhalálra
Önszántából, szolgálaképp,
S a keresztfán áldozatunk
Lett a Bárány a bűnért.

6. Atya, Fiú, Vigasztaló,
Hálaének zengve áld!
A fölséges Háromsághoz
Hangos szóval száll imánk,
Kinek gazdag kegyelméből
Hull a váltság vére ránk. Ámen.

I. NOCTURNUM

Zsolt 21,19

VIII.G

E l- osztják ru-hám ma-guk kö-zött * és sorsot vetnek köntö-

söm fö- lött.

21. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: a „Szarvasinó reggel” dallamára – Dávid zsoltára.]

Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? *
 Miért maradsz távol könyörgésemtől, panaszos szavamtól?
 Szólítalak nappal, Istenem, de nem hallod, *
 szólítalak éjjel, de meg nem nyughatom.
 Pedig te vagy szent egyedül, aki a trónon ülsz, *
 Izrael téged magasztal.
 Benned bíztak atyáink, *
 s te megszabadítottad őket, mert benned reméltek.
 Hozzád kiáltottak, és megmentetted őket, *
 nem vallottak szégyent, mert benned bíztak.
 De én féreg vagyok és nem ember, *
 gyaláznak az emberek, s a népek megvetnek.
 Mindaz, aki lát, gúnyt űz belőlem, *
 elhúzza száját, fejét csóválja.
 „Segítse meg az Úr, hisz benne bízott, *
 szabadítsa meg, ha kedves előtte!”
 Anyám méhétől te vezettél engem, *
 te voltál biztonságom anyám ölében.

Rád hagyatkoztam születésem óta, *
anyám méhétől te vagy Istenem.
Nyomorúságomban ne légy tőlem távol, *
légy közel, mert senki sem segít rajtam!
Hatalmas bivalyok vesznek körül, *
körülfognak engem Bászán bikái.
Szájukat kitátják ellenem, *
mint ordító, ádáz oroszlán.
Olyan vagyok, mint a szétömlő víz, †
megtörték minden csontomat, *
szívem megolvadt bennem, mint a viasz.
Torkom kiszáradt, mint a cserép, †
nyelvem ínyemhez tapadt, *
a halál porába sújtottál engem.
Kutyák falkája ólálkodik körültem, *
gonosztevők csapata vesz körül engem.
Átlyuggatták kezemet és lábamat, †
megszámlálhatom minden csontomat, *
ők pedig bámulva néznek engem.
Elosztják ruhámat maguk között, *
és köntösömre sorsot vetnek.
Ne maradj távol, Úram! *
Te vagy erősségem, siess, ments meg engem!
Mentsd meg a kardtól lelkemet, *
a kutyák karmaiból ragadd ki életem!
Szabadíts ki az oroszlán torkából, *
védj meg engem, szegényt, a bölények szarvától!

Testvéreim között hirdetem neved, *
a közösségben dicsérlek téged.
Ti, akik féltitek az Urat, dicsérvétek, †
magasztaljátok, Jákob fiai, *
félje őt Izrael minden sarja!

Mert nem veti meg és nem utálja a szegény nyomorúságát, †
nem rejti el előle arcát, *
meghallgatja, mikor hozzá kijált.

A közösségben téged dicsérlek, *
teljesítem fogadalmam azok előtt, kik félnek téged.

Egyenek a szegények és lakjanak jól, †
dicsőítsék az Urat, akik őt keresik, *
szívük élni fog örökké.

A föld minden határa emlékezik erre, és megtér az Úrhoz, *
leborul előtte a népek minden törzse.

Mert az Úré a királyság, *
ő uralkodik a nemzetek fölött.

Egyedül előtte borulnak le a föld hatalmas urai, *
előtte hajolnak meg mind, akik a porba térnek.

Lelkem csak neki él, *
nemzetségem neki szolgál.

Az Úrról beszélnek az eljövendő nemzedéknek, †
üdvözítő tetteit hirdetik a születendő népnek: *
„Ezek az Úrnak művei!”

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek,

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Amen.

ANTIFÓNA *ismételve*

Zsolt 63,3

III.g

Ments meg engem, Iste-nem, * a go-noszok ha-dá-tól, a go-

noszte-vők dü-hé-től óvj meg engem!

63. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: Dávid zsoltára.]

Hallgasd meg, Istenem, panaszos szavam, *
óvd meg lelkemet, hogy ellenségeimtől ne keljen félnem!

Ments meg a gonoszok hadától, *
a gonosztevők tomboló dühétől!

Élesítik nyelvüket, mint a kardot, †
mérgezett szavaikkal, mint nyilakkal céloznak, *
hogy a rejtekből leterítsék az ártatlan embert.

Gyorsan rálőnek nyilaikkal, nem félnek semmitől, *
egyre vakmerőbbek gonosz terveik.

Egymást biztatják a gonoszságra, titokban tört vetnek, *
és így szólnak: „Ki láthat minket?”

Gonosz terveket szóttek, †
kiforralt tervüket végre is hajtották; *
kifürkészhetetlen az ember szíve.

De Isten kiröpíti rájuk nyilait, †
váratlan csapással sújtja őket, *
romlásukat nyelvük okozza.

Aki csak látja, fejét csóválja, *
és félelem fog el minden embert.

Hirdetik Isten tetteit, *
és megértik műveit.

Örvendezik az igaz az Úrban, †
nálá keres oltalmat, *
benne dicsekszik minden igaz szívű.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek,

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

℣: A házadért való buzgóság emészt,

℞: Ha téged szidalmaznak, rám hull a gyalázat.

Zsolt 68,10

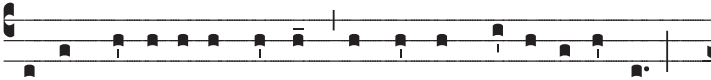
Jeremiás próféta siralma

- [’áleph] Én vagyok a férfi, ki megéltem a nyomorúságot,
kemény haragjának vesszeje által.
Úzve úzótt és sötétségbe vitt, ahol nincs semmi fény sem.
Csak rám emeli kezét szünet nélkül, egész nap.
- [béth] Bőröm és húsom elsorvasztotta,
minden csontomat összezúzta.
Körülsáncolt és körülvett engem gyötrő kinnal és epével.
Mint az örökre meghaltaknak,
szállást adott nekem a sötétségben.
- [gimel] Fallal vett körül, hogy ki ne mehessek,
súlyos bilincsbe verte lábam.
Mikor pedig kiáltok és könyörgök hozzá,
ő nem hallgatja meg imádságom.
Falat emelt útjaimra faragott kőből,
minden ösvényemet elzárta.
- [dáleth] Olyan lett hozzám, mint a lesben álló medve,
mint az oroszlán rejtekhelye mélyén.
Jeruzsálem, Jeruzsálem, térj meg Istenedhez, az Úrhoz!
- [hé] Íját kifeszítette, és odaállított engem célpontul a nyilnak.
Vesembe bocsátotta tegzének nyílvevesszőit.
Egész népem előtt nevetség lettem,
gúnydalt énekelnek egész nap rólam.
Oly nagy keserűséggel töltött el engem,
és örömmel megrészegetett.
- [wáw] Kővel kitörte fogaimat, és a porba alázott.
A békétől lelkemet megfosztotta,
azt is elfelejtettem, mi a jólét.
Akkor így szóltam: odalett dicsőségem
és reménységem az Úrban.
- [zajin] Gondolj nyomorúságomra és bujdosásomra:
csupa ürom és keserűség.
Egyre csak erre emlékezik és elsorvad bennem a lélek.
Erre gondolok újra és újra szívemben, ezért merek remélni.
Jeruzsálem, Jeruzsálem, térj meg Istenedhez, az Úrhoz!

- [cáde] Úzve úztek, mint a madarat engem,
akik ellenségeim lettek ok nélkül.
Verem mélyére taszítottak, és köveket szórtak énrám.
Összecsaptak a vizek fejem fölött,
már azt mondtam: „Eljött a végóráám.”
- [qóph] Uram, nevedet hívtam segítségül a verem mélyéből.
Szavam meghallottad: „Ne zárd be füledet,
mikor sírok és kiáltok!”
Közel jöttél még aznap, amikor hívtalak,
és így szóltál hozzám: „Többé ne féj már!”
- [rés] Uram, ítéletet mondtál ügyemben,
és te lettél életem megmentője.
Láttad, Uram, súlyos gyötrelmem, ítélj énnékem igazságot!
Láttad egész őrzőngő dühüket,
mindazt, amit ellenem szóttek.
- [sín] Uram, meghallottad gyalázó szavukat,
mindazt, amit ellenem szóttek;
amit beszélnek a rám támadók,
amit ellenem forralnak egész nap.
Lássad: akár leülnek, akár felkelnek,
rólam énekelnek gúnydalt.
- [táw] Fizesd vissza nékik, Uram, amit érdemel kezük műve.
Jeruzsálem, Jeruzsálem, térj meg Istenedhez, az Úrhoz!

Dán 9,26 [Vulg]; Mt 20,18.19

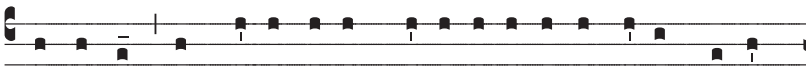
Ⲅ

A k-kor meg-ö-lik a Krisztust, és nem áll mel-let-te senki. *

Né-pe hűt-len lesz hozzá. ✠ Ha-lál-ra adják és kiszolgálat-ják a po-

gányoknak, hogy ki-gúnyol-ják, meg-osto-rozzák és ke-resztre fe-

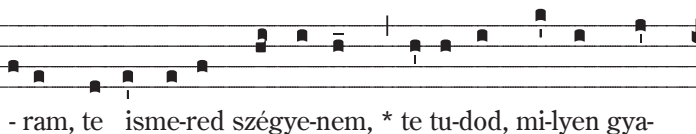
szít-sék. * Né-pe hűt-len lesz hozzá.

II. NOCTURNUM

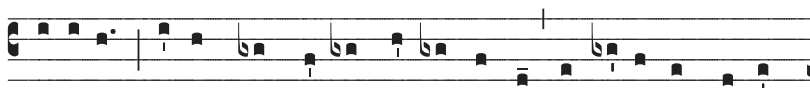
Zsolt 68,20.17.18

V.a

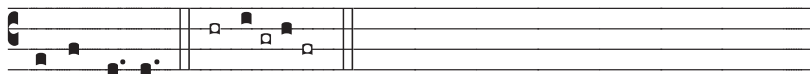
U

- ram, te isme-red szégye-nem, * te tu-dod, mi-lyen gya-

lá-zat ért. Te-kints rám, U- ram, ir-galmaddal és ne fordítsd el ar-

co-dat tő- lem!

68. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: a „Liliomok” szerint – Dávidtól.]

I.

Ments meg engem, Istenem, *
mert a víz már fölér a torkomig!

Elmerültem a mély iszapba, és nincs hol megvessem lábamat, *
a vizek mélyére zuhantam, átcsapott a hullám fejem fölött.

Belefáradtam a kiáltozásba, a torkom berekedt, *
elhomályosult szemem, míg Istenre várok.

Számosabbak, mint fejemen a hajsza, *
 akik ok nélkül gyűlölnék engem.
 Hazug ellenségeim, akik üldöznek, erőre kaptak, *
 fizetnem kell azért is, amit el sem vettem.
 Te ismered balgaságomat, Uram, *
 bűneim nincsenek rejtve előtted.
 Ne szégyenüljenek meg miattam, akik benned bíznak, *
 Uram, seregek Ura!
 Ne érje gyalázat miattam azokat, *
 akik keresnek téged, Izrael Istene!
 Mert érted viselem a szégyent, *
 arcomat érted borítja gyalázat.
 Idegen lettem testvéreim szemében, *
 jövevény anyám fiai előtt.
 Mert a házadért való buzgóság emészt, *
 ha téged szidalmaznak, rám hull a gyalázat.
 Sírtam, és böjttel gyötörtem magam, *
 de rám az is csak szégyent hozott.
 Vezeklőruhát öltöttem magamra, *
 de ezért is megszólhatnak gúnyosan.
 Rólam beszélnek, akik a kapuban ülnek, *
 rólam énekelnek a bor mellett vígadók.
 De én tehozzád imádkozom, Uram, *
 a kegyelem idején, Istenem.
 Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
 és Szentlélek Istennek,
 Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
 és mindörökkön örökké. Amen.

II.

Bőséges irgalmadban hallgass meg engem, *
 segíts meg hűséged szerint!
 Emelj ki az iszaptól, hogy el ne süllyedjek, *
 gyűlölőim közül és a vizek mélyéből ragadj ki engem!

Ne sodorjon el a vizek árja, †
és ne nyeljen el a mélység, *
ne záruljon be fölöttem a kútnak szája!
Hallgass meg jóságos szeretettel, Uram, *
nagy irgalmaddal tekints énrám!
Ne fordítsd el arcodat szolgálótól, *
sietve hallgass meg, mert nagyon gyöttrődöm!
Állj mellém és védj meg, *
ellenségeim közül ments ki engem!
Te tudod, milyen gyalázat ért engem, *
ismered csúfos szégyenem.
Látod mind, akik gyötörnek engem, *
szívemet a gyalázat összetörte, beteggé váltam.
Vártam, hogy valaki együtt érez velem, de nem volt, *
és aki megvigasztal, de azt sem találtam.
Ételembe epét keverték, *
és szomjúságomban ecettel itattak.
Asztaluk legyen előttük csapdává, *
megtorlássá és büntetéssé!
Homályosodjon el szemük, hogy ne is lássanak, *
és csípőjük legyen mindig erőtlen!
Öntsd ki rájuk dühödöt, *
érje utol őket haragod heve!
Lakóhelyük legyen pusztává, *
hajlékaikban senki se lakják!
Mert akit te vertél meg, azt üldözik, *
és akit te sebezted meg, annak növelik fájdalmát.
Bűneikért büntesd meg őket, *
és igazságos ítéletedben ne legyen részük!
Töröld ki őket az élők könyvéből, *
és ne írd be őket az igazak közé!
Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek,
Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Ámen.

III.

Nyomorult vagyok és szenvedek, *
 de segítséged, Istenem, fölel emem.
 Énekkel áldom Isten nevét, *
 s őt magasztalom dicsérő szóval.
 Ez kedvesebb az Úrnak, mint az áldozati állat, *
 vagy mint a tinó, melynek már szarva és körme van.
 Látják ezt a megalázottak és örülnek; *
 keressétek az Istent, és szívetek élni fog!
 Az Úr meghallgatja a szegényt, *
 és nem veti meg övét, ha fogságban sínylődnek.
 Dicsérje őt ég és föld, *
 a tenger és minden, ami benne mozog!
 Mert Isten megszabadítja Siont, †
 újra felépíti Júda minden városát; *
 ott lesz lakóhelyük, és az lesz birtokuk.
 Szolgáinak ivadéka kapja örökül, *
 és ott laknak majd, akik szeretik nevét.
 Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
 és Szentlélek Istennek,
 Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
 és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

℣. Rosszal fizetnek nekem a jóért,
 ℞. Elhagyatott és magányos vagyok.

Zsolt 34,12

PATRISZTIKUS OLVASMÁNY

I. ÉVBEN

Nagy Szent Leó pápának az Úr szenvedéséről mondott 2. beszédéből

Brev. Maur.

Szeretteim, Júdás kárhozatos, gonosz árulása után, amellyel a világ Megváltóját az üldözők kezére adta, a szentségtörő gúnyolódások után,

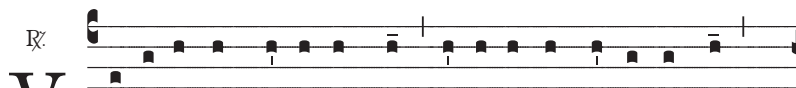
amelyek közt mint szelíd bárányt a vesztőhelyre hurcolták, keresztre feszítettek vele – kétoldalt állítva bitófájukat – két gonosztevőt is. Ezek közül az egyik – ez ideig hasonló párja társának: útonálló, embertársai nyugodt életét felforgató, egészen a keresztfeszítésig makacsul megátalkodott – hirtelen Krisztus hitvallója lesz, és az éles testi-lelki gyötrelmek között, amelyeket a halál közelsége és keménysége csak növelt, csodás változáson megy át: *Emlékezzél meg rólam, Uram* – mondja –, *amikor eljön országod.*

Mi buzdította erre a hitre? Nem látta a korábban véghez vitt csodákat, és mégis úrnak és királynak ismeri el azt, akit a halálbüntetésben sorstársának lát. Csakis onnan származhatott ez az ajándék, ahonnan hitére választ kapott. Azt mondja ugyanis Jézus: *Még ma velem leszel a paradicsomban.* Ez az ígélet felülmúlja az ember világát. A hitnek ez a jutalma abból a magasságból jön, ahol eltöröltetik az emberi törvényszegés adóslevele. Mert az Isten képmása nem szakítja el magát a szolga alakjától: még a halálgyötrelmek közepette is megőrizte sajátosságát és egységét mind a sérthetetlen Istenség, mind pedig a szenvedésnek kitett emberi természet.

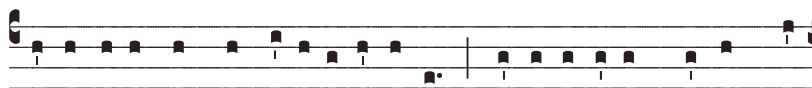
Reményünk erősítésére megszólal még az egész teremtett világ tanúskodása: midőn Krisztus kiadta lelkét, a természet erői megrendültek. Tehát az ég és a föld mondott ítéletet! A nap megvonta szolgálatát és világosságát. Az elemek rendje megtagadta a szolgálatot.

Mi tehát, szerettem, akik számára a mi megfeszített Urunk, Jézus Krisztus nem botránykő, nem oktalanság, hanem Isten ereje és Isten bölcsessége; mi, Ábrahám lelki ivadékai, akik nem a szolgák népségében születtünk, hanem újjászülettünk a szabadság családjában; mi, akiket az egyiptomi uralom elnyomása alól erős kéz és égi kar ragadott ki, s akikért az igazi és szeplőtelen bárány, Krisztus, feláldozta magát: öleljük át az üdvhozó Húsvét szent titkait, és alakuljunk át annak a képére, aki a mi elesettségünknek lett részesévé.

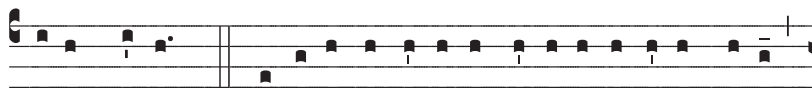
Iz 53,5; 1Pét 2,24

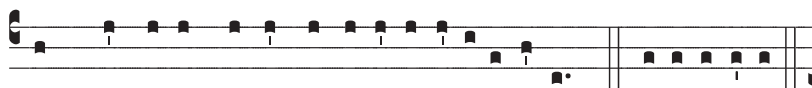
étke- inkért se-bezték meg, bű-ne- inkért törték össze,

bé-kességünkért van rajta a fenyítés. * Se-be-i á-rán szerzett gyó-

gyu-lást né-künk. √ Vétke-inket testé-ben fölvit-te a ke-resztfá-ra,

hogy meghal-junk a bűnnek és i-gaz é-le-tet él-jünk. * Se-be-i á-rán...

Dicsőség az Atyának és Fi-únak és Szentlé-lek Istennek. * Se-be-i...

II. ÉVBEN

Nagy Szent Leó pápa beszéde

Lit. Hor. Suppl.

Az Úr Jézust átadták az őrzöngők kényének-kedvének, s királyi méltósága kigúnyolásaként magának kellett hordoznia kivégzésének eszközt, hogy beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott: *Íme, gyermek született nekünk és fiú adatott nekünk; hatalma vállán nyugszik. Az, hogy az Úr a keresztfát vállára vette és átváltoztatta hatalmi jogarává, a gonoszok szemében jó mulatságnak látszott, a hívők szeme előtt azonban nagy misztériumként jelenik meg: a Sátán dicsőséges legyőzője, az ellenséges hatalmasságok fölött győzedelmes hadvezér szépséges diadalmenetben hordozza harci zsákmányát. Rendíthetetlen türelemmel felvértezett vállán elvitte az üdvösség imádandó jelét a föld minden országába, mintha ekkor is meg akarta volna erősíteni követőit saját példájával, és mintha ekkor is ezt mondta volna: *Aki nem veszi föl keresztyét és nem követ engem, nem méltó hozzám.**

Húsvéti Báránynak, Krisztus föláldoztatott – mondja az Apostol –, mivelhogy új és valódi engesztelő áldozatként ajánlotta fel önmagát az

Atyának. Nem a Templomban feszítették keresztre – ennek tisztelete már leáldozott –, nem is a Város falain belül, amelyet aztán bűnei miatt porig romboltak; hanem *kint, a táboron kívül* feszítették meg, hogy mi-nekutána a régi áldozati állatok üdvrendje véget ért, immár új áldozat kerüljön az új oltárra; és Krisztus keresztre ne a jeruzsálemi Templom, hanem az egész világ oltára legyen.

Hallván tehát, szeretteim, hogy Krisztus felmagasztaltatott a keresz-ten, ne csak az a kép jelenjen meg szemünk előtt, amelyet a gonoszok láttak, akiknek Mózes megmondta: *Szemed előtt függ életed, éjjel-nappal rettegsz, s nem érzed életedet soha biztonságban.* Azok ugyanis semmi mást nem voltak képesek látni a keresztre feszített Úrban, mint saját büntettüket; félelem szállta meg szívüket, de nem az a félelem, amely igazolja a valódi hitet, hanem az, amely kínozza a rossz lelkiismeretet. Velük szemben a mi értelmünk, amelyet megvilágosít az igazság Lelke, tiszta és szabad szívvel lássa meg a Szent Kereszt égre és földre rásu-gárzó dicsőségét, és belső szemével vegye észre, mit jelent, amit szen-vedésének bekövetkeztével kapcsolatban mondott az Úr: *Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia; valamint: Szomorú az én lelkem, mit is mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától. De hát éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg fiadat!* Értsük meg, mit jelentett az Atya szava, amely az égből hallatszott: *Megdicsőítettem és ismét meg fo-gom dicsőíteni.* Értsük meg végül, amit Jézus a körülötte állóknak mon-dott: *Nem értem hallatszott ez a szózat, hanem tiértetek. Most van ítélet a világon, most vetik ki e világ fejedelmét. Én pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindeneket magamhoz vonzok.*

Milyen csodálatos a Kereszt ereje! Milyen kimondhatatlan a szenve-dés dicsősége! Ott van benne az Úr bírói ítélőszéke, a világ ítélete és a Keresztrefeszített főhatalma. *Mindeneket magadhoz vonzottál, Uram,* és amikor egész napon át karodat a hitetlen és ellenszegülő nép felé tár-tad, a világmindenség felfogta, hogy neki kell megvallania fölségedet.

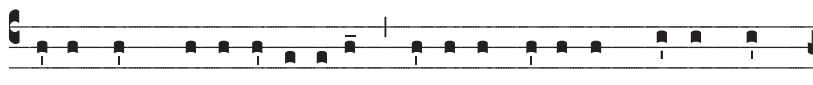
Mindeneket magadhoz vonzottál, Uram, mert amidón a Templom kárpitja kettéhasadt, az előkép valósággá, a jövendölés beteljesedéssé, a Törvény Evangéliummá változott. *Mindeneket magadhoz vonzottál, Uram,* úgyhogy miután nyilvánvalóvá és megközelíthetővé vált a titok, a nemzetek mindnyájan áhítattal tisztelhetik azt, amit addig Júdea egyetlen Templomában rejtett jelekben ünnepeltek. Most ugyanis, minthogy megszűnt a sokféle testi áldozat, a különféle áldozati állatok

sokféleségét a te tested és véred egyetlen áldozata váltotta fel. Mert te vagy a valódi bárány, az *Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit*. Beteljesítet magadban az összes misztériumot, és így egy áldozat lép az összes áldozati állapot helyébe, és egyetlen Országba gyűlnek mind a nemzetek.

Mt 27,45.46; Jn 19,30; Lk 23,46

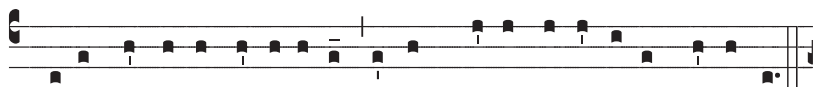
A z e-gész földön sötétség támadt. A ki-lence-dik ó-ra tájban

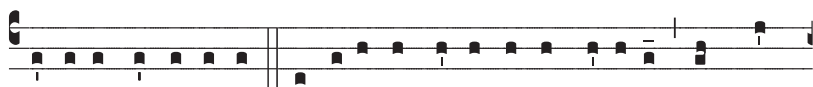
Jé-zus nagy szó-val fölki-áltott: „Iste-nem, Iste-nem, mi-ért hagy-

tál el engem?” * A-zu-tán le-haj-tot-ta fe-jét és ki-le-helte lelkét.

∇ Jé-zus hangosan fölki-áltott: Atyám, ke-zedbe a-jánlom lelkemet.

* A-zu-tán le-haj-tot-ta... Dicsőség az Atyá-nak és Fi-únak és Szent-

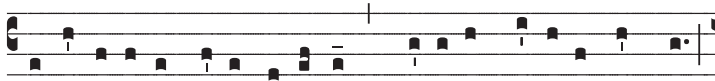
lé-lek Istennek. * A-zu-tán le-haj-tot-ta...

LAUDES

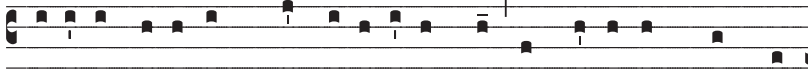
Mt 27,39–40

VIII.G

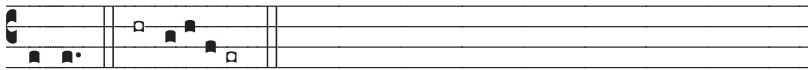
A

z arra já-rók kigúnyolták őt * s fe-jüket csóválva mondták:

„Ha Isten Fi- a vagy, szállj le a ke-resztről és sza-ba-dítsd meg ma-

ga-dat!”

56. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: a „Ne töröld el” szerint – miktam Dávidtól, amikor Saul elől a barlangba menekült.]

Könyörülj rajtam, Istenem, könyörülj rajtam, *
lelkem hozzád menekül.

Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, *
amíg a veszély el nem múlik.

A fölséges Istenhez kijálok, *
Istenhez, aki jót tett velem.

Küldjön segítséget a mennyből, †
üldözőimet szégyennel sújtsa, *
árássa rám irgalmát s hűségét!

Oroszlánok közt kell laknom, *
akik emberi zsákmányra éhesek.

Foguk nyíl és lándzsa, *
éles kard a nyelvük.

Emelkedjél fel, Isten, az egeknek fölébe, *
 dicsőséged ragyogja be az egész földet!
 Csapdát feszítettek lábam elé, *
 földig alázták lelkemet.
 Vermet ástak vesztetemre, *
 de maguk estek bele.
 Kész az én szívem, Istenem, kész az én szívem, *
 hogy énekeljek és zsoltárt zengjek.
 Ébredj, lelkem, ébredj, citera, hárfa, *
 hadd ébresszem így a hajnalt!
 A nemzetek közt, Uram, megvallak, *
 énekkel magasztallak a népek között.
 Mert nagy a te irgalmad, s felér az egekig, *
 hűséged a magas felhőkig.
 Emelkedjél fel, Isten, az egeknek fölébe, *
 dicsőséged ragyogja be az egész földet!
 Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
 és Szentlélek Istennek,
 Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
 és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

Lk 23,36

VI.F

A ka-to-nák is gúnyolták, * odamentek s ecettel kí-nálták:

„Ha te vagy a zsi-dók ki-rálya, hát szaba-dítsd meg ma-gadat!”

ÓSZÖVETSÉGI ÉNEK (Iz 5,1–7.24–25)

[Hadd énekeljek barátomról, barátomnak szőlője iránti szerelméről.]

A barátomnak volt egy szőlőskertje *
igen termékeny domboldalon.

Felásta földjét, a köveket kiszedte belőle, *
és beültette nemcs szőlőfajtákkal.

Közepére tornyot épített, *
és sajtót is vágott benne.

Várta, hogy jó szőlőt teremjen, *
de csak vadszőlőt hozott.

Most hát, Jeruzsálem lakói és Júda fiai, *
tegyetek igazságot köztem és szőlóm között!

Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, *
amit meg nem tettem?

Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, *
miért hozott vadszőlőt?

Most azért tudtotokra adom, *
mit fogok tenni szőlőmmel:

Lerontom sövényét, hadd tépdessék szerte, *
lerombolom falát, tapossák össze.

Elhagyottá teszem: †
nem metszi meg és nem kapálja meg senki, *
hadd verje fel a bozót s a tővis.

Megparancsolom a felhőknek, *
hogy ne hullassanak reá esőt.

A seregek Urának szőlője Izrael háza, *
és Júda népe nemcs ültetése.

Azt vártam, hogy cselekedete igaz legyen, *
és íme, gonoszat művel;

Hogy igazságot tegyen, *
de csak jajkiáltás és siralom hallatszik.

Ezért, amint a tarlót felfalják a lángok, *
és a széna elég a forró tűzben,
Úgy korhad el gyökerük, és olyan lesz, mint a hamu, *
virágjuk elszáll, mint a porfelhő.
Mert elvetették a seregek Urának törvényét, *
és káromolták Izrael Szentjének szavát.
Ezért gerjedt föl az Úr haragja népe ellen, *
ezért nyújtotta ki kezét és sújtotta földre.
Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek,
Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Amen.

ANTIFÓNA *ismételve*

Lk 23,39.40.41

II.D

A z egyik go-noszt-e-vő * ká-romolta Jé-zust, de a má-sik
rászólt: „Nem félsz az Úrtól? Mi ugyan jo-go-san bűnhő-dünk,
de ő semmit sem vé-tett.”

149. ZSOLTÁR

Új dalt énekeljeteK az Úr-nak, *
a szentek közösségében zengő dicséretet!

Örvendezzék Teremtőjén Izrael népe, *
 és ünnepeljék királyukat Sion lakói!
 Körtáncsal dicsérik nevét, *
 dobon és hárfán zengjék énekét,
 Mert népét az Úr szeretettel áldja, *
 s a magát megalázót győzelem koronázza.
 Ujjongjanak dicsőségükön a szentek, *
 vigadozzanak nyugvóhelyükön!
 Isten magasztalása legyen nyelvükön, *
 kétélű kard a kezükben,
 Hogy megtorolják a nemzetek vétkeit *
 és megfenyítsék a népeket.
 Hogy királyokat verjenek bilincsbe, *
 fejedelmeket vasláncra.
 A megszabott ítéletet rajtuk így betöltsék; *
 ez lesz dicsőségére minden szentjének!
 Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
 és Szentlélek Istennek.
 Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
 és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

OLVASMÁNY

Zsid 9,11–14

Krisztus mint a jövőző javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való, és nem is bakok és borjak vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök megváltást szerzett. Mert ha a bakok és a bikák vére és a tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis az istentisztelet számára tisztává teszi a testet, akkor Krisztus vére, aki az örökkévaló Lélek által önmagát ajánlotta föl Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgáljunk.

Jel 5,9

℞

Elszenvedted, U-ram, a ha-lált é-rettünk, * szent vé-reddel

megváltottál minket. √ Minden törzsből és nemzetből, minden nyelv-
ből és minden népből. * szent vé-reddel... Dicső-ség az Atyá-nak és

Fi-únak és Szentlé-lek Istennek. ℞ Elszenvedted...

Lk 23,42-43

I.g

Ala-tor Jé-zushoz így szolt: * „Jé-zus, emlé-kezzél meg ró-
lam, ami-kor el-jössz u-ralmaddal.” Jé-zus így fe-lelt né-ki: „Bi- zony
mondom né-ked, még ma ve-lem leszel orszá-gomban.”

BENEDICTUS 28. oldal.

KÖNYÖRGÉSEK, MIATYÁNK, ZÁRÓKÖNYÖRGÉS, BEFEJEZŐ ÉNEK 29–32. old.

Lk 22,52-53

I.g

gy szólt Jé- zus: * „Mint va-lami rabló ellen, úgy vonultok
 ki kardokkal s bo-tokkal. Naphosszat vele-tek voltam a Templomban,
 mégsem emel-te-tek rám ke-zet. De ez a ti ó-rá-tok, a sö-tétség ha-
 talmá- é.”

BENEDICTUS (Lk 1,68–79)

[Zakariás eltelt Szentlélekkel, és így profétált:]

Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, *
 mert meglátogatta népét, és megváltást szerzett néki.
 Erős szabadítót támasztott nekünk *
 szolgájának, Dávidnak házából.
 Amint szólott a szentek ajkával, *
 ősidők óta a proféták szavával:
 Megszabadít az ellenség kezéből, *
 mindazoktól, akik gyűlölnék minket.
 Irgalmas lesz atyáink iránt, *
 szent esküjét el nem felejtí,
 A szövetséget, melyet Ábrahámmal, atyánkkal kötött, *
 hogy amit ígért, megadja nekünk;
 Hogy megszabadulva az ellenség kezéből *
 félelem nélkül szolgáljunk néki,

Szentségben és igazságban színe előtt *
életünk minden napján.

Te pedig, gyermek, a Magasságbeli hírnöke leszel, *
mert az Úr előtt jársz, hogy útját előkészítsd.

Az üdvösség ismeretére tanítsd népét, *
hogy bocsánatot nyerjen minden bűnük

Istenünk mélységes irgalma által, *
amellyel a magasságból Fölkelő eljön hozzánk,

Hogy világítson azoknak, akik a halál árnyékában és sötétben élnek, *
és vezérelje lépteinket a békesség útjára.

Dicsőség az Atyának és Főúrnak *
és Szentlélek Istennek,

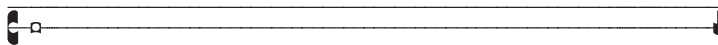
Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Amen.

ANTIFÓNA *ismételve*

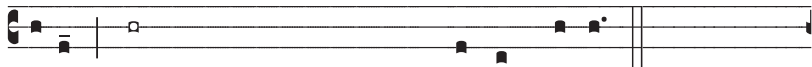
KÖNYÖRGÉSEK

Brev. Maur.

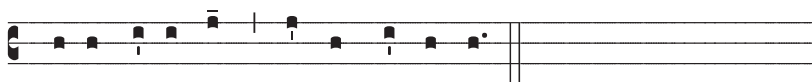
Lektor:

Krisztus Urunk, te szolgálai alakot vettél fel és kiüresítetted ma-

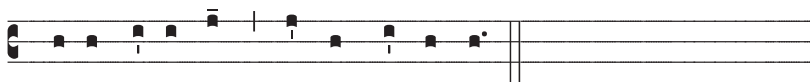
gadát, – könyörülj meg népeden és irgalmazz ne-ki!

M.: U-ram, irgalmazz, Krisztus, kegyelmezz!

Krisztus, te azért jöttél, hogy szenvedj értünk,
– és váltságot adtad magadat minden emberért!

Krisztus, téged csókkal árult el Júdás,
 – és elhurcoltak, mint a leölésre szánt Bárányt!

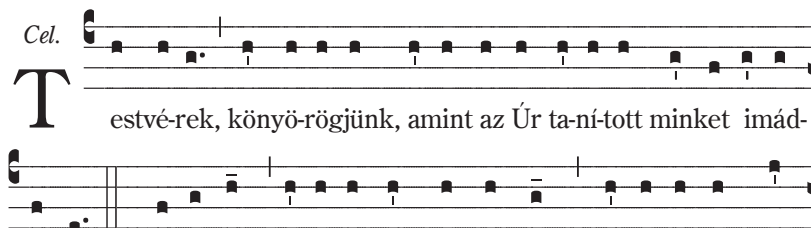
M.: U-ram, irgalmazz, Krisztus, kegyelmezz!

Krisztus, te fölmagasztaltattál a földről,
 – és mindeneket magadhoz vonzottál!

Krisztus, te mondtad prófétád szavával:
 – Halál, megsemmisítlek téged!

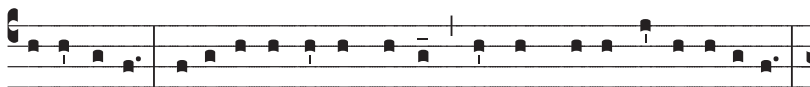
Krisztus, az élet szerzője,
 – te kereszthaláloddal legyőzted a halál uralmát!

Krisztus, te elragadtad a Gonosztól zsákmányát,
 – lefegyverezted a hatalmasságokat és diadalt arattál!

Testvérek, könyörögjünk, amint az Úr ta-ní-tott minket imád-

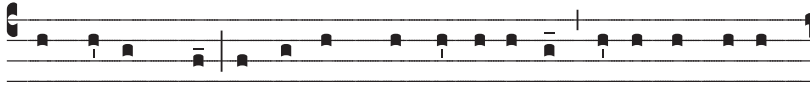
kozni! *M.:* Mi Atyánk, a-ki a mennyekben vagy, szentel-tessék meg

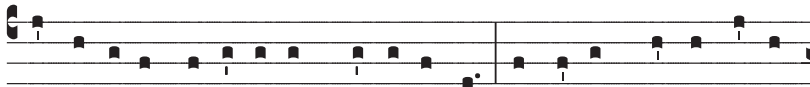
a te ne-ved, jöj-jön el a te orszá-god, legyen meg a te a-ka-ra-tod,

amint a mennyben, úgy a földön is. Mindenna-pi kenye-rünket add

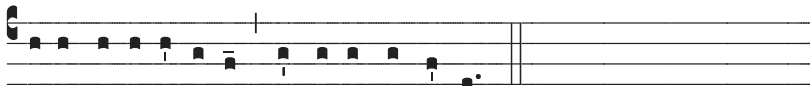
meg né-künk ma; és bocsásd meg vétke-inket, mi-képpen mi is

megbocsá-tunk az el-le-nünk vétke-zőknek; és ne vígy minket kí-sér-

tésbe, de sza-ba-díts meg a go-nosztól. Mert ti-éd az ország, a ha-

ta-lom és a dicsó-ség mindö-rökké. Ámen.

ZÁRÓKÖNYÖRGÉS

Kérünk, Istenünk, tekints családodra,
 amelyért Urunk Jézus Krisztus
 nem vonakodott magát a gonoszok kezébe adni
 és a kereszt szenvedését vállalni.
 Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
 Isten, mindörökkön örökké.

BEFEJEZŐ ÉNEK

Fil 2,8–9

V.

C hri-stus * factus est pro no- bis obé- di- ens

us- que ad mor- tem, mor- tem au- tem cru- cis

¶ Propter quod et De- us exalta- vit il- lum

et de- dit il- li

no- men, quod est su- per o- mne no- men.

Krisztus engedelmes lett értünk a halálig, egészen a kereszthalálig. Ezért felmagasztalta őt az Isten, és olyan nevet adott neki, amely fölségesebb minden névnél.

Nagycsütörtökön együtt énekeljük az *ad mortem* szavakig.

Nagypénteken együtt folytatjuk az *autem crucis*-ig.

Nagyszombaton csak a kántorok folytatják az ének végéig.

NAPKÖZI IMAÓRA

KEZDÉS 33. oldal.

HIMNUSZ

Lit. Hor.

K e-resztfá, áldás kútfe-je, Üdvünk, reményünk sarkkö-ve,
 E-lőbb csak á-tok-verte fa, Most égnek fényes aj-ta-ja. Á- men.

2. Terajtd függ a Bűntelen,
 Mindent magához így ölel,
 Kivel csatát az ösgonosz
 Hiába kezdett – elbukott.

3. Atyádat s Lelkedet veled
 Egy szívvel áldjuk, Jézusunk,
 Győzelmed osztja szét nekünk
 Kereszted drága kincseit.
 Ámen.

Mt 27,39–40

VIII.G
A z arra já-rók kigúnyolták őt * s fe-jüket csóválva mondták:
 „Ha Isten Fi- a vagy, szállj le a ke-resztről és sza-ba-dítsd meg ma-
 ga-dat!”

30. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: Dávid zsoltára.]

Te vagy, Uram, én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem, *
szabadíts meg igaz völtodban!

Fordítsd felém füledet, *
siess, ments meg engem!

Te légy oltalmazó sziklám, *
szabadító, erős házam!

Hiszen te vagy erősségem és sziklaváram, *
neved miatt vezess és irányíts engem!

Kiszabadítasz a hálóból, amit titkon nekem vetettek, *
mivel te vagy megmentőm.

Kezedbe ajánlom lelkem, *
megváltottál, Uram, hűséges Istenem.

Te gyűlölöd azokat, akik hiábavaló bálványokat tisztelnek, *
de én az Úrban remélek.

Irgalmadnak ujjongok és örvendek, *
mert tekintetre méltattad kicsiny völtomat.

Ismered lelkem szorongattatását, †
nem adtál ellenségem kezébe, *
lábamnak tágas teret adtál.

Könyörülj rajtam, Uram, mert gyötrődöm, †
elhomályosult szemem a bánattól, *
összetört a testem-lelkem.

Mert fájdalomban múlik életem, *
sóhajtozásban fogynak el éveim.

Nyomorúság törte meg erőmet, *
elsorvadt minden csontom.

Ellenségeim gúnyt űznek belőlem, †
szomszédaim csúfolnak, ismerőseim félnek tőlem, *
akik meglátnak az utcán, elfütnak előlem.

Szívéükben elfelednek, mintha halott lennék, *
olyan lettem, mint az összetört edény.

Hallom sokak suttogását, körülöttem csupa rettegés, *
mert összeszövetkeztek ellenem, ki akarják oltani életem.

De én benned bízom, Uram, †
azt mondom: te vagy Istenem, *
sorsom kezédben tartod.

Ments meg ellenségeim kezéből, *
és azoktól, akik üldöznak engem!

Ragyogtasd fel arcod szolgálád fölött, *
irgalmadban ments meg engem!

Uram, ne hagyj, hogy szégyen érjen, *
hiszen segítségül hívlak téged.

A gonoszokat érje szégyen, *
és némuljanak el az alvilágban.

Hallgasson el az álnok ajak, *
amely kevélyen és megvetéssel szól az igaz ellen.

Mily nagy a te jóságod, Uram, *
melyet azoknak őrzöl, akik félnek téged!

Ebben részesíted azokat, akik benned remélnek, *
minden ember szeme láttára.

Arcod oltalmába rejted őket *
az emberek dühe elől.

Megvéded őket sátradbán *
az átkot szóró nyelvektől.

Áldott legyen az Úr, aki megmutatta csodálatos irgalmát *
az ostromlott városban.

Félelmemben így szóltam: *
„Elvetettél színed elől!”

De te meghallgattad könyörgő szavamat, *
amikor segítségül hívtalak téged.

Szeressétek az Urat, összes szentjei, †
megőrzi az Úr azokat, akik húék hozzá, *
de a gögösöknek bőven megfizet.

Legyetek erősek és bátor szívűek, *
 mindnyájan, akik az Úrban reméltek!
 Dicsőség az Atyának és Fjúnak *
 és Szentlélek Istennek,
 Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
 és mindörökkön örökké. Ámen.

41. ZSOLTÁR

[A karvezetőnek: Korach fiainak tanítókölteménye.]

Mint a szarvas vágyakozik a forrás vízére, *
 úgy vágyakozik hozzád a lelk^em, Istenem.
 Istent, az élő Istent szomjazza lelk^em: *
 mikor juthatok Isten elé, hogy meglássam arcát.
 Könny a kenyerem éjjel és nappal, *
 mert naponta mondják: „Hol van Istened?”
 Megdobban a szívem, ha arra gondolok, *
 hogyan vonultam a fölséges sátorba, az Úrnak házába,
 Ujjongva és hálaadó enekkel *
 a vidáman ünneplő sokaság körében.
 Miért vagy szomorú, lelk^em, *
 miért háborgsz bennem?
 Bízál Istenben; hiszen majd áldom őt, *
 Istenemet és szabadítómat, akire fölnézek.
 Elcsügged bennem a lélek, *
 azért rád gondolok a Jordán földjéről, a Hermonról, a Mizár hegyéről.
 Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid szavában, *
 tajtékozó hullámaid átcsapnak fölöttem.
 Nappal az Úr adja kegyelmét, †
 éjjel éneket mondok néki, *
 imádkozom életem Urához.
 Így szólok Istenhez: †
 Sziklám vagy, miért feledkezel meg rólam, *
 miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?

Mintha csontjaimat tördelnék, amikor üldözőim gúnyolnak, *
naponta mondogatják: „Hol van Istened?”

Miért vagy szomorú lelkem? *

Miért háborogsz bennem?

Bízzál Istenben; hiszen majd áldom őt, *

Istenemet és szabadítótam, akire fölnézek.

Dicsőség az Atyának és Fjúnak *

és Szentlélek Istennek.

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *

és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

OLVASMÁNY

Zsid 9,15–22

Krisztus új szövetség közvetítője, hogy miután meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, a meghívottak elnyerjék az örökévaló örökség ígértét. Mert ahol végrendelet van, ott be kell következnie a végrendelkező halálának is; ugyanis a végrendelet csak halál esetén hajtható végre. Amíg a végrendelkező él, addig nem hatályos. Ezért az első szövetség sem lépett életbe vér nélkül. Mert amikor Mózes a Törvény szerint elmondott az egész népnek minden parancsolatot, vette a borjak és bakok vérét együtt a vízzel, a vörös gyapjával és az izsóppal, és meghintette magát a könyvet és az egész népet, e szavakkal: Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet Isten kötött veletek. Aztán hasonlóképpen meghintette vérrel a sátrat és az istentisztelet minden eszközét is. A Törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

℣. Amilyen távol van napnyugattól napkelet,

℟. Olyan messze dobja tőlünk vétünköt.

Zsolt 102,12

ZÁRÓKÖNYÖRGÉS ÉS BEFEJEZŐ ÉNEK 31–32. oldal.

BEFEJEZŐ ÉNEK

Fil 2,8–9

V.

C hri-stus * factus est pro no- bis obé- di- ens

us- que ad mor- tem, mor- tem au- tem cru- cis

Propter quod et De- us exalta- vit il- lum

et de- dit il- li

no- men, quod est su- per o- mne no- men.

Krisztus engedelmes lett értünk a halálig, egészen a kereszthalálig. Ezért felmagasztalta őt az Isten, és olyan nevet adott neki, amely fölségesebb minden névénél.

Nagycsütörtökön együtt énekeljük az *ad mortem* szavakig.

Nagypénteken együtt folytatjuk az *autem crucis*-ig.

Nagyszombaton csak a kántorok folytatják az ének végéig.

KOMPLETÓRIUM

KEZDÉS 33. oldal.

LELKIISMERET-VIZSGÁLAT:

C.: Testvéreim! Valljuk meg Isten előtt vétkeinket!

vagy

C.: Testvéreim! Mindnyájan rászorulunk Isten irgalmára.
Szálljunk magunkba, és bocsássunk meg szívből egymásnak,
hogy Isten irgalmára mi magunk is méltók legyünk!

C.: Jézus Krisztus, utunk és példaképünk: Uram, irgalmazz!

M.: Uram, irgalmazz!

C.: Jézus Krisztus, kiengesztelődésünk és megváltásunk: Krisztus
kegyelmezz!

M.: Krisztus, kegyelmezz!

C.: Jézus Krisztus, a hit szerzője és beteljesítője: Uram, irgalmazz!

M.: Uram, irgalmazz!

C.: Irgalmazzon nekünk a mindenható Isten,
bocsássa meg bűneinket, és vezessen el az örök életre.

M.: Ámen.

HIMNUSZ

Brev. Maur.

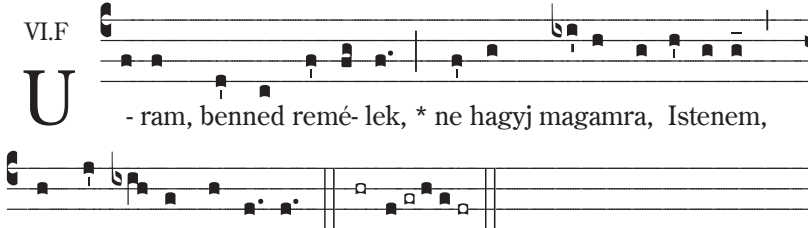
The image shows two staves of musical notation. The first staff begins with a large, bold letter 'K' on the left side. The notes are represented by black squares on a five-line staff. The second staff continues the melody and includes a double bar line with repeat dots at the end.

Ó fényességből fényesség, Oszlasd szét szívünk árnya- it! Á- men.

2. A nap világa már kihunyt,
Éjnek sötétje száll reánk,
A nappal töled nyert erőt,
Te adj szép békés éjszakát!
3. Álomra hunyjuk bár szemünk,
Lelkünk virrasztva vár reád;
Te szent, hatalmas jobbkezed
Őrizze hívő népedet!
4. Míg fáradt testünk földre nyom,
Szívünk fohásza száll feléd:
Te add, hogy lelkünk szárnyain
Emelkedjünk az ég felé!
5. Üdvösségünkre egy remény,
Kérő imánkat meg ne ved;
Ki értünk adtad vére-det,
Oltalmazz minket, Jézusunk!
6. Áldjuk teremtő szent Atyánk,
Bűntől megváltó egy Fiát,
S az éltető szent Lelket is
Dicsérjük most és szüntelen. Ámen.

Zsolt 37,16.22

VI.F

U - ram, benned remé- lek, * ne hagyj magamra, Istenem,

és ne tá- vozz el tő- lem!

37. ZSOLTÁR

[Dávid zsoltára, emlékezésre.]

Uram, indulatodban ne feddj meg, *
haragodban ne büntess engem;
Mert nyilaid belém hatoltak, *
és rám nehezedett súlyos kezed.

Nincs ép hely testemen, mert haragszol énrám, *
nincs egy ép csontom, mert sok a vétkem.

Gonoszságaim összecsap^tak feje^m föl^lött, *
rám neheze^dnek, miⁿt súlyos te^her.
Elmérge^dtek és gyulladá^sban vanⁿak sebeim, *
mi^vel okta^lan va^gyok.
Elcsügge^dtem és földre görnyede^tem, *
szomorú^an járok na^phossza^t.
Égő fájdalom kínozza^z dereka^m, *
niⁿc^s ép hely te^stemen.
Elgyöngül^tem és megtö^rt^t vagyok, *
szíve^m gyötrelmébeⁿ kiált szá^vam.
Elő^tted van minden kívánsá^gom, Uram, *
sóhaja^m niⁿc^s rejtve elő^tted.
Szíve^m hevesen do^bog, erő^m elhagy^ott, *
elhomályos^ult szemem vilá^ga.
Barátaim és szeretteim magamra hagyna^k bajomban, *
rokonaj^m kerülnek engem.
Tört vetette^k, akik életemre törne^k, †
pusztulással fenyegetne^k, akik vesztete^mt akarja^k, *
és család^rd terveket szóne^k egé^sz nap.
De én meg sem hallom, mintha süke^t volné^k, *
mint a néma, száma^t föl nem nyi^tom.
Olyan lettem, mint aki^j nem hall, *
akine^k szája^ban niⁿc^s ellenve^tés.
Mert benned reméle^k, Uram, *
te meghallgatsz engem, Uram, Istenem.
Így szóltam: „Ne nevesseⁿek rajta^m, *
ne ujjongjanak, ha megbotlik lá^bam.”
Bizony az elbukáshoz már köze^l vagyok, *
szemem elő^tt van mindig a fájdalom.
Én pedig megvallom, hogy bűnös^ös vagyok, *
és vétkeim mi^att meg nem nyu^ghatom.
De ellenségeim virulnak és erősebbek nála^m, *
sokan vannak, akik ok nélkül gyűlö^lnek.

Rágalmaznak engem és a jóért rosszal fizetnek, *
mivel mindenkor a jóra törekszem.

Ne hagyj magamra, Uram, †

Istenem, ne távozz el tőlem! *

Uram, szabadítóm, siess, oltalmazz engem!

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *

és Szentlélek Istennek

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *

és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

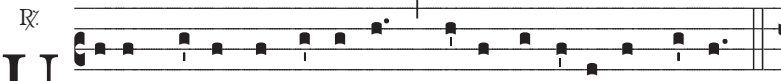
OLVASMÁNY

Iz 53,6–7

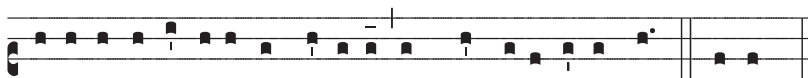
Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát. Megkínózták, és alázattal elviselte, a száját sem nyitotta ki. Mint a juh, amelyet leölésre visznek, vagy mint a bárány, amely elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.

Zsolt 30,15.6

Uram, te-benned remélek, * kezedbe ajánlom lelkem.

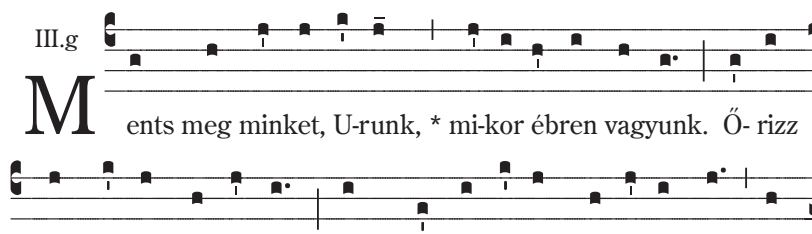

☩ Megváltottál engem, Uram, hűséges Istenem. * kezedbe ajánlom...

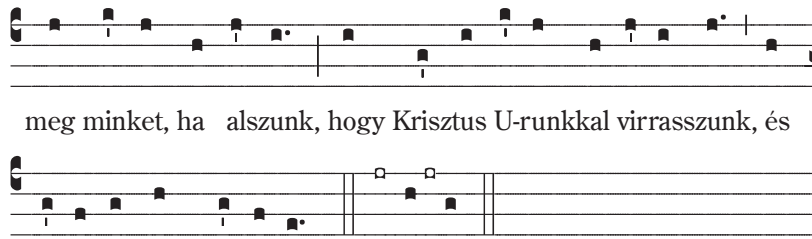

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek. ☩ Uram...

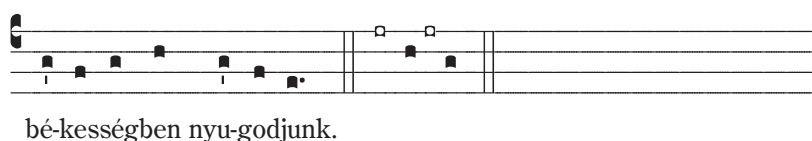
III.g

Ments meg minket, U-runk, * mi-kor ébren vagyunk. Ó- rizz

meg minket, ha alszunk, hogy Krisztus U-runkkal virrasszunk, és

bé-kességben nyu-godjunk.

NUNC DIMITTIS (Lk 2,28-32)

[Simeon így áldotta Istent:]

Bocsásd el most szolgáládat, Uram, *
szavaid szerint békességben;

Hiszen már látta szemem az üdvösséget, *
melyet minden népnek készítettél,

Hogy felragyogjon világosságára a pogányoknak, *
és dicsőségére népednek, Izraelnek.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek

Miképpen kezdetben, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké. Ámen.

ANTIFÓNA *ismételve*

ZÁRÓKÖNYÖRGÉS

Emlékezzél meg irgalmasságodról, Urunk, Istenünk,
és örök oltalmaddal szenteld meg családodat,
amely számára vére árán szerezte a húsvét szent titkát
a te Fiad, Jézus Krisztus.

Aki él és uralkodik mindörökkön örökké.

ÁLDÁS

C.: Ismerjétek meg Krisztusnak
minden ismeretet felülmúló szeretetét,
és teljete be Isten egész teljességével!

M.: Ámen.

vagy

C.: Tegyen titeket méltóvá Isten a szentek sorsára,
akí kiragadott benneteket a sötétség hatalmából,
és áthelyezett szeretett Fia országába!

M.: Ámen.

Egyéni imádkozó vagy előimádkozó

Nyugodalmas éjszakát és boldog halált
adjon nekünk a mindenható Isten:
az Atya, a Fiú ✠ és a Szentlélek.

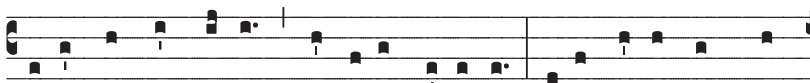
M.: Ámen.

MÁRIA-ANTIFÓNA

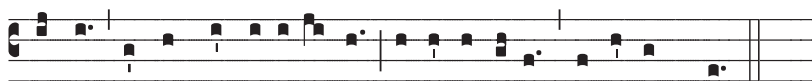
VII.

O

l-talmad a-lá fu-tunk, * Istennek szent Szü-ló-je; könyör-

gé-sünet meg ne vesd szükségünk i-de-jén; hanem ol-talmaz meg

minket minden veszedelemtől, ó dicső-séges és áldott Szűz.

VII.

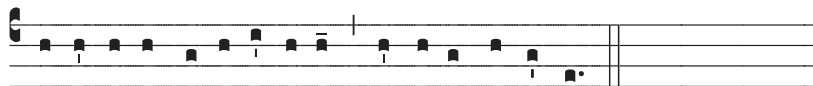
S ub tu- um præ-si-di- um confu-gimus, * sancta De- i Ge-
 nit-rix, nostras depre-ca- ti- ones ne despi- ci- as in ne-cessi- ta- ti-
 bus, sed a pe-ri-cu- lis cunctis li-be-ra nos sem-per, Virgo glo-
 ri- o- sa et be- ne- dic- ta.

vagy

ÜDVÖZLÉGY, ÉG KIRÁLYNŐJE 110. oldal.

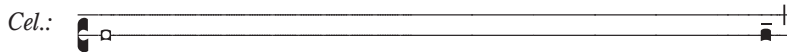
kí-sértésbe, de sza-ba-díts meg a go-nosztól. Mert ti-éd az ország,

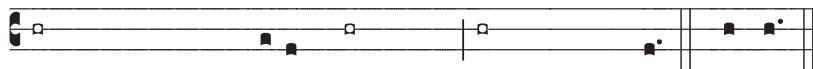
a ha-ta-lom és a dicső-ség, mindö-rökké. Ámen.

ZÁRÓKÖNYÖRGÉS 96. oldal.

ÁLDÁS

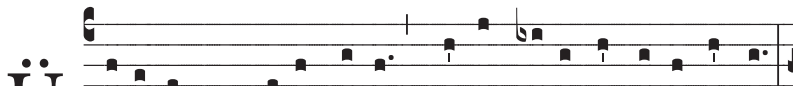
K egyelem nektek és békesség Atyántól, az Istentől,
és az Úr Jézus Krisztustól,

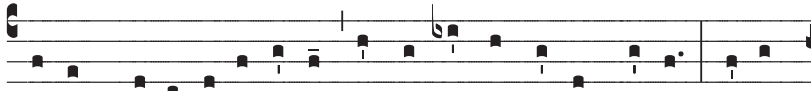
aki bűneinkért kínhá-lált szenvedett,
és föltámadt halottaiból mint a holtak zsengeje! *M.: Ámen.*

És a mindenható Istennek,
az Atyának, a Fiúnak ✠ és a Szentléleknek áldása
szálljon le rátok és maradjon veletek mindörökké! *M.: Ámen.*

MÁRIA-ANTIFÓNA

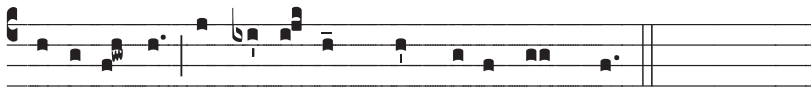
Üdvözlégy, ég Ki-rálynő-je, * szép angya-lok Úrnő-je, fénye!

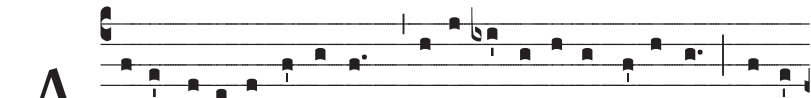
Áldott gyö-kér, áldott aj-tó, földre üdvös napfényt ontó. Ö-rülj,

szép Szűz, dicsó- séges, minden fö-lött ékességes! Légy ve-lünk, csil-

la-ga égnek, és mi- értünk szent Fi- ad kérd meg!

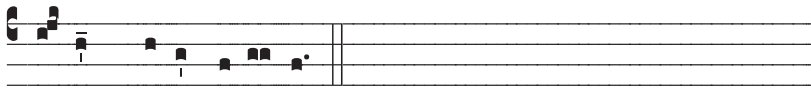
A - ve Re-gi-na cæ-ló-rum, * Ave Domi-na Ange-ló-rum, Salve

ra-dix, salve porta. Ex qua mundo lux est orta: Gaude Virgo glo-ri-

ó-sa, Su-per omnes spe-ci- ó-sa: Va-le o valde de-co- ra, Et pro

no- bis Christum e-xó- ra.